

● İbrahim Şahin

Yanar

közü düşünce kalbe, akıl, itidal yanar
her can yanası değil, onda ehl-i hâl yanar

öyle özge ateştir ayırmaz kuru ve yaş
bir tutuşmaya görsün his yanar, hayal yanar

fitriatın kumaşında dokunur ilmik ilmik
suya düşse zerresi, kav olur muhal yanar

bir şeb-i arus vakti açılınca gamzeler
vuslat kıvılcımında tutuşur melâl yanar

yanar zülfün telinde sarhoşça sallanan can
umut ufkunda bîtap düşen ihtimal yanar

yükler kanatlarına nâr- ı cahîme eş yük
her an alevden nefes, yük yanar, hamal yanar

“dokunma ki yanarsın” diyenler de bilir ki
ateş korkmaz yanmaktan zerre-i miskal yanar

her hücrede bir tandır, haz alır tutuştukça
gündüzlerde şems yanar, gece de zühal yanar

züleyhâ “yusûf!” demiş, tutuşmuş dudakları
aşkın kaderi budur; doğunca visal, yanar...